

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2022, č. j. MV-41747-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2021, čj. OAM-9402-63/PP-2016. Ve správním řízení byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle ust. § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl tyto žalobní body. Namítá nesprávnou aplikaci ust. § 15a zákona o pobytu, kdy uvádí, že z lékařské zprávy z 28. 1. 2019 vyplývá, že je u žalobce xxxx., a stav se bude zhoršovat. Dále tato zpráva uvádí, že žalobce vyžaduje neustálou péči jiné osoby, neboť se není schopen o sebe postarat, a není zde nikdo jiný, kdo by se jej ujal. Tyto skutečnosti podle jeho názoru správní orgány vyložily v jeho neprospěch. Opakuje, že žalobce trápí otázka jeho mobility, kdy není schopen se zvednout z postele bez pomoci svého syna, což vyplývá z lékařské zprávy. Uvádí, že je závislý na osobě svého syna. Sám se mu snaží být nápomocný, když například vaří jídlo. Tyto skutečnosti vyplynuly z obsahu výpovědi žalobce a jeho syna. Dále namítá, že k tomuto stavu přistupuje otázka materiální závislosti, odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021, čj. 54 A 86/2018-36. V daném případě podle jeho názoru nelze přijmout výklad shora uvedeného zákonného ustanovení jako ryze restriktivní, který byl zde použit. Uvádí, že doložil v řízení svou závislost na výživě ze strany jeho syna, a to jeho výpovědí a svědeckou výpovědí. Uvádí, že se na finančním chodu domácnosti nijak nepodílí, neboť po dobu 15 let není schopen zaměstnání, a domnívá se, že tuto skutečnost prokázal svou a svědeckou výpovědí. Dále uvádí, že před příchodem na území jej syn podporoval zasíláním peněz přes Western Union. Uvádí, že nemá žádné úspory, nebude mít starobní důchod, náklady na ubytování, služby, jídlo a léky hradí syn. Znovu uvádí, že tyto skutečnosti byly prokázány účastnickým a svědeckým výsledkem; poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, čj. 55 A 71/2019-24, a na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, čj. 61 A 3/2019-43 (oba rozsudky k hodnocení dokazování). Skutečnost, že spolu syn a otec před příchodem na území žili ve společné domácnosti, podle něj pramení přímo z tohoto příbuzenského poměru. Dále velmi obecně namítá, že rozhodnutí je formalistické a obecně popisuje právní závěry z nepřipustnosti takového přístupu z judikatury.

[3] V dalším žalobním bodě namítá nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého života, které podle jeho názoru nesplňuje podmínky ust. § 174a zákona o pobytu a článku 8 Úmluvy. Rozhodovací důvod prvostupňového správního rozhodnutí považuje za rozporný s článkem 8 Úmluvy. Poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. 57 A 117/2020, Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 59 A 34/2020-44, Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2021, sp. zn. 14 A 127/2020. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-47. Konkrétněji uvedl, že má na území syna, snachu a 2 vnoučata, kteří jsou občany České republiky, a proto je tu realizován jeho rodinný život. Za nepřezkoumatelnou považuje úvahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když to hovoří o důkazu. V žalobě uvádí, že tím je pravděpodobně myšleno tvrzení o dopadu rozhodnutí, které podle jeho názoru vyplývá z jeho rodného listu, lékařské zprávy a evidencí, které má žalovaný k dispozici.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a průběh správního řízení. Žalobce neprokázal, že by byl závislý na výživě či jiné nutné péči, případně že by byl závislý před vstupem na území, což nevyplývá ani z lékařských zpráv, v níž není uvedeno, jakou pomoc žalobce potřebuje v běžném životě, z jeho výsledku pak vyplývá, že je schopen na delší dobu odcestovat z České republiky bez pomoci syna.

Pokud pobývá na území, je soběstačný a pomáhá s výchovou vnoučat a navštěvuje kamarády, což podmínky ust. § 15a zákona o pobytu nenaplní. Finanční závislost nebyla rovněž nijak prokázána, žalobce dále nepředložil v průběhu řízení žádné relevantní důkazy, které by svědčily tomu, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho života. Žalovaný dále uvedl, že žalobce požádal v roce 2013 o vydání povolení k přechodnému pobytu, které nebylo vyhověno, dále o mezinárodní ochranu, které nebylo vyhověno, rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci byl vydán dne 24. 5. 2016, a již 30. 6. 2016 byla podána tato žádost.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti, kdy po něm bylo požadováno, aby doložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a doklad o zdravotním pojištění, na což reagoval doložením dokladu o zdravotním pojištění a čestným prohlášením svého syna, že osobně o něj pečuje. Další výzva k odstranění vad žádosti směřovala k požadavku doložení dokladu o tom, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie a doklad o zdravotním pojištění, na to byl do spisu žalobcem doložen doklad o zdravotním pojištění a lékařská zpráva ze dne 28. 1. 2019. Poté byl proveden výslech žalobce, jeho syna a jeho manželky, následně byl opětovně vyslechnut žalobce a jeho syn. Dále je uvedeno, že jakýkoliv příbuzenský a rodinný vztah je nutné prokázat, což se nestalo, neboť sloučení se svým synem, který je starší 21 let, nebylo prokázáno. Proto byla zkoumána zákonná podmínka podle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního úřadu prvního stupně, že žalobce neprokázal, že by byl závislý na výživě či jiné nutné péči poskytované svým synem, resp. že by byl na takové péči závislý před vstupem na území. Z předložených dokladů a lékařských zpráv nevyplývá, z jakých objektivních příčin by měl být žalobce závislý na péči svého syna, tyto zprávy sice obsahují vyšetření praktického lékaře, kdy ten uvedl, že žalobce se nedokáže sám o sebe postarat a musí mít péči druhé osoby a diagnostikoval dlouhodobé potíže s páteří, nicméně ve zprávě se neuvádí, jaké omezení či jakou pomoc žalobce potřebuje v běžném životě. Doklad, který by dokládal nutnou péči z hlediska nepříznivého zdravotního stavu, doložen nebyl. Z výslechu žalobce dále vyplynulo, že je schopen sám na delší dobu odcestovat z České republiky, je soběstačný, pomáhá v domácnosti, s výchovou vnoučat a navštěvuje kamarády. K otázce finanční závislosti je uvedeno, že ta nebyla nijak prokázána. K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí je uvedeno, že žalobce nepředložil žádné důkazy, které by svědčily tomu, že by rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho života.

[6] Z obsahu správního spisu plyne, že skutečnosti, které vzal žalovaný při hodnocení skutkového stavu za podstatné pro skutkový závěr, jsou v něm obsaženy, přičemž je nutné uvést, že žalobce v podané žalobě jejich obsah nijak konkrétně nezpochybňuje. Jedná se o lékařskou zprávu MUDr. xxxx, lékaře s oborem působnosti Všeobecné lékařství, ze dne 28. 1. 2019, kde jsou popsány obtíže pacienta, aniž by bylo zřejmé, zda se jedná o jeho subjektivní vyjádření, nebo o výsledek vyšetření, je zde uvedena diagnóza xxxxxx. Dále je ve spise protokol o výpovědi žalobce, a dvou svědků – jeho syna a jeho manželky, vše ze dne 9. 7. 2019. V doplnění odvolání žalobce ke své situaci konkrétněji uvedl, že na území má syna, snachu a 2 vnoučata.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Podle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, ve znění rozhodném: *„Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho ... (d) potomek nebo předeek anebo potomek nebo předeek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“*

[9] V první části žaloby žalobce poměrně směšuje různé věci, které je nutné posoudit samostatně, a svou argumentaci opakuje a různě kombinuje. Ačkoliv nejprve namítá nesprávnou interpretaci ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, následně nesouhlasí s hodnocením dokazování a se skutkovým závěrem, přičemž dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[10] K první části této argumentace, která je velice obecná, soud uvádí, že odkazuje na ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, které v tomto odůvodnění rozsudku shora uvádí. Pokud správní úřady trvaly na tom, že naplnění této zákonné podmínky musí žalobce prokázat, jedná se o standardní postup, který vyplývá z právní normy. Žalobce v žalobě neuvádí jedinou skutečnost, kterou by měl být odůvodněn postup podle jiných odstavců či písmen této právní normy, tato skutečnost pak vzhledem k věku žalobce a věku jeho syna nevyplývá ani ze správního spisu. Tuto velice obecnou část žaloby tak soud má za nedůvodnou, neboť konkrétně v ní není uvedeno nic, co by aplikaci ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu mělo zpochybňovat.

[11] V další, poněkud konkrétnější části žaloby, žalobce zjevně nesouhlasí se skutkovým závěrem a hodnocením dokazování. Pokud žalobce v této části žaloby poukazuje na rozsudky různých soudů, soud uvádí, že není zcela jasné, co konkrétně žalobce těmito odkazy zpochybňuje. Okolnost, že dokazovat ve správním řízení lze různými důkazními prostředky a že je nutné hodnotit i výpovědi účastníků či svědků, je obecně známá a v odůvodnění napadeného rozhodnutí není nijak zpochybňována. Proto soud tyto velice obecné odkazy na různé rozsudky soudů nepovažuje za řádný žalobní bod, neboť jejich závěry nejsou v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

[12] Konkrétněji žalobce napadá hodnocení lékařské zprávy. Soud souhlasí s žalovaným, že z této lékařské zprávy nijak neplyne závěr, že by žalobce byl závislý na nutné péči svého syna, což není žádný přepjatý formalismus, ale požadavek zákona. Tato zpráva je velmi obecná, učinil ji lékař s odborností všeobecné lékařství, a z jejího obsahu nelze ani zjistit, zda zde popisované zdravotní obtíže jsou výsledkem nějakého vyšetření, nebo zda se jedná o popis subjektivních obtíží. Nijak z ní nevyplývá, že by žalobce byl závislý na péči jiné osoby.

[13] Tato skutečnost pak neplyne ani z provedených výpovědí žalobce a svědků – jeho syna a jeho manželky. I z těchto výpovědí není nikde patrné, že by žalobce byl závislý na nutné péči, naopak z nich jasně plyne, že běžné činnosti zvládá. Pokud tedy žalovaný hodnotil shora uvedenou lékařskou zprávu s ohledem na tato další zjištění, soud s takovým hodnocením dokazování souhlasí, neboť plyne z toho, co vyšlo ve správním řízení najevo. Žalobce v žalobě žádným konkrétním způsobem provedení dokazování nezpochybňuje.

[14] Ohledně druhé možné závislosti, kterou žalobce označuje jako materiální, a žalovaný v odůvodnění rozhodnutí jako finanční, soud souhlasí, že jí žalobce nijak neprokázal, a že za takový důkaz nelze považovat pouze jeho výpověď a výpověď jeho syna, čímž by byla prokázána zákonná podmínka podle ust. § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu, stejně jako to, že takovým důkazem je pouhá skutečnost, že se jedná o syna a otce. Podle názoru soudu tato závislost musí objektivně vyplývat ze zjištěných skutečností. Nemůže se tak jednat pouze o příbuzenský poměr, nebo sdílení společné domácnosti, což je okolnost, která plyne z provedených výpovědí. Skutečnost, že žalobce nebude pobírat žádný důchod, nemá žádné úspory a neví, co se děje s jeho domem v zemi původu, pak ani neprokázal, ani konkrétněji nerozvedl. To jsou však okolnosti, které jsou pro případnou závislost na výživě či nutné péči, podstatné, a žalobce je musí prokázat. Podle názoru soudu, ve vztahu k ostatním skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, tato skutečnost prokázána nebyla. Jak soud shora uváděl, prokázat je nutné závislost na výživě či nutné péči, nikoliv pouze společnou domácnost, či finanční podporu.

[15] V dalším žalobním bodě žalobce nesouhlasí s hodnocením přiměřenosti dopadů do jeho života. Nejprve je nutné uvést, že žalovaný tyto skutečnosti hodnotil, dostal tak své povinnosti podle zákona o pobytu a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Požadavku judikatury na odůvodnění správního aktu tak bylo vyhověno. Ohledně konkrétní námitky, že žalovaný neposoudil dotčené zájmy žalobce a jeho rodinných příslušníků, navzdory odvolací argumentaci, a že v tomto směru je odůvodnění nedostatečné a nepřezkoumatelné, soud uvádí následující. V doplnění odvolání žalobce popsal kritéria z rozsudku Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, a uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí stanovení hranice přiměřenosti zásahu. Konkrétně pak uvedl, že má na území syna, snachu a 2 vnoučata. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, a žalovaný se ztotožnil s obsahem spisu a posouzením prvostupňového správního úřadu. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu, a že nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, neboť ten může k pobytu na území z důvodu soužití se synem a snachou požádat o jiné pro něj vhodnější bytové oprávnění.

[16] Podle názoru soudu tyto důvody svědčí tomu, že přiměřenost dopadů rozhodnutí byla posouzena. Je nutné uvést, že tuto přiměřenost je vždy nutné vztahovat k osobě žadatele o konkrétní bytové oprávnění, a zároveň i k typu bytového oprávnění, o něž se v daném řízení žádá. Podle názoru soudu v případě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie je namístě vycházet

z toho, že toto pobytové oprávnění není jediným možným pobytovým oprávněním. Soud souhlasí s tím, že žalobce v řízení neprokázal důvod, pro nějž by mu mohlo být takové pobytové oprávnění vydáno, což však neznamená, že na zdejším území nesmí pobývat. Dopad takového rozhodnutí do sféry žalobce se pak vztahuje k jím zvolenému pobytovému oprávnění, čehož si však žalobce musel být vědom a s následky, že jeho žádosti nebude vyhověno, počítat. Není tak podle názoru soudu v tomto případě aplikovat judikatorní kritéria, která se přímo tohoto žalobcem zvoleného pobytového oprávnění nemohou týkat. Podle názoru soudu přiměřenost zásahu byla shora uvedeným odůvodněním stanovena, a tím je režim žalobcem zvoleného pobytového oprávnění. Rovněž byla hodnocena výslovně jeho rodinná situace (tedy příbuzenský poměr), a to ve vztahu k tomuto jemu zvolenému oprávnění. K posouzení podle názoru soudu došlo konkrétně ve vztahu k žalobci a jím zvolenému druhu a typu pobytového oprávnění. Jiná kritéria podle názoru soudu v této konkrétní situaci nepřipadala v úvahu a bylo by nadbytečné, aby je v odůvodnění správní úřady paušálně uváděly s logickým závěrem, že v daném případě podle nich nelze postupovat. Soud tak uzavírá, že posouzení dopadu přiměřenosti rozhodnutí provedeno bylo v tom rozsahu, který se konkrétně týká právní situace pobytu žalobce na území s ohledem na jím zvolený typ pobytového oprávnění.

[17] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[18] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu